

IKAR

On je jej šéf, ona jeho najväčšie pokušenie

NEDOROZUMENIE

VI KEELANDOVÁ

VI KEELANDOVÁ

NEDOROZUMENIE

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Vi Keeland
INDISCRETION

Copyright © 2025. INDISCRETION by Vi Keeland
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Model: Jeffrey Wiegiers
Photographer: Marq Mendez
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0683-6

Prvá kapitola

DAWSON

Došľaka, Ben sa asi zbláznil?!

Stál som na rozkývanej verande chaty, ktorú som si prenajal cez Airbnb, a neveriacky sa obzeral. Stromy, špina... *Plesk!* Super! A ešte aj tie prekliate komáre! Keď sa na to vyspím, možno to nebudem vnímať tak čierno. Spánok som potreboval ako soľ.

Inokedy dvanásťhodinová cesta z New Yorku do Michiganu sa natiahla na pätnásť, pretože pred štvrtým júlom všetci niekam cestovali na víkend. Teraz boli dve hodiny ráno a ja som dúfal, že v tejto mizernej chajde sa nájde aspoň poriadny matrac. Vchodové dvere sa mali otvoriť po zadaní číselného kódu, no keď som chytil kľučku, zistil som, že sú odomknuté.

Interiér bol stiesnenejší, než vyzeral na fotkách. Aspoňže tu bolo čisto. Benova snúbenica opísala chatu ako rustikálnu a malebnú, no ja som videl iba barabizňu, v ktorej by pokojne mohli nakrúcať horor. Chladnička pôsobila tak prastaro, že zrejme fungovala na kusy ľadu, nie na elektrinu. Vzdychol som si a rozhladol sa v kuchynke po zásuvke. Našiel som ju vedľa starožitného hriankovača. Napodiv v nej bola zapojená nabíjačka iPhonu. Zrejme to bol jeden z tých výdoby-

kov modernej doby, ktorými v popise túto chatrč vy-
chválili.

Ale to je fuk. Túžil som sa hlavne vyspať. Predtým
som sa však chcel osprchovať, preto som sa ešte raz
poobzeral a pobral sa do jedinej chodby, na ktorej bo-
li dvoje dverí. Hneď za prvými sa nachádzala kúpeľňa
so zloženými uterákmi na poličke. Vyzliekol som sa
a vošiel do vane.

Onedlho mi už prúdila teplá sprška na napäté ple-
cia. Zhlboka som dýchal, vďačný za príjemný tlak vody,
a pomaly sa uvoľňoval. Takto som si ideálnu dovolenku
rozhodne nepredstavoval, no musel som na pár dní vy-
padnúť z kancelárie. Preč od Emily aj od svojho života.

*Preč od kriminálnikov, ktorí ma zahlcujú svojimi nezmys-
selnými trápeniami.*

*Preč od začínajúcich verejných obhajcov, ktorí chodia na
súd maximálne nepripravení a žiadajú odročenie pojednáva-
nia, čím mi totálne domrvia nabitý harmonogram.*

Preč od bývalej, ktorej tvár neuvidím celý deň.

Nepatrím k milovníkom prírody. Ideálne voľno si
predstavujem v päťhviezdičkovom hoteli na karibskom
ostrove, kde budem popíjať koktaily v bare pri bazéne
a ráno sa zobúdať vedľa sexi nahej krásavice. Presne
toto som mal pred očami, keď mi kamoš oznámil, že sa
bude ženiť v zahraničí. Realita však bola taká, že si tu
užijem nanajvýš repelent, turistické topánky a možno
aj bendžo. *Kriste na nebi!*

V horúcej vode som sa trochu uvoľnil, alebo ma mož-
no iba zmáhala únava. Ráno som vyrazil na cestu rovno
po pojednávaní a dvoch konferenčných hovoroch, pre-
to som sa jednoducho musel vyspať. Nevládal som ani
otvoriť kufor, tak som sa len utrel a omotal si uterák

okolo pása. V okolí nebola žiadna ďalšia chata, so spodnou bielizňou som sa teda neobťažoval, mohol som chodiť naostro. Dopekla, možno si ráno vychutnám kávu na verande nahý!

V tejto chatičke bola okrem obývačky už len jedna ďalšia miestnosť, po spálni som teda nemusel pátrať. Otvoril som vŕzgajúce dvere a hmatkal po vypínači. Márne. A tak som sa v čiernočiernej tme ako zázrakom odšuchtal k posteli bez toho, aby som do niečoho vrazil. Mojou prioritou bolo vyspať sa, nie vidieť, kde spím, a tak som vliezol do postele. Na rozdiel od zvyšku chatky, v ktorej to páchlo stuchlinou, sa tu vznášala príjemná kvetinová vôňa. Obliečky zrejme vyprali v značkovom prášku. Aké príjemné prekvapenie! Vďaka tej vôni som sa uvoľnil ešte viac než v sprche. Teda až do chvíle, keď som sa prevrátil a čosi mi vrazilo do tváre.

„Kurva, čo to je?!“

Vyskočil som z postele a chytil si pravé oko.

Zaštekal pes a vysoký ženský hlas skríkol: „Mám zbraň!“

Razom som zabudol na bolesť a zdvihol ruky. „Nepotrebuješ zbraň. Nie som ozbrojený a nechcem ti ublížiť. Mám ruky nad hlavou.“

Rozsvietila sa lampa. Drobné žieňa v krikľavo ružovom čipkovanom pyžame držalo v jednej ruke psa, ktorý nemohol vážiť viac než dve kilá. V druhej ruke mala čosi, čím na mňa mierila.

Okuliare? Stiahol som obočie. „Toto je tvoja zbraň?“

Zamávala nimi. „A mám aj zelený pás!“

Vypleštil som oči. „A čo? O tri úrovne vyšší než biele? Máš za sebou tri lekcie džuda?“

Blondínka prižmúrila oči. „Leonardo hryzie.“

Pes ako na povel zavrčal a vyceril ďasná. Áno, ďasná, pretože po zuboch nebolo ani stopy. Ukázal som naň. „A kde má tesáky?“

Mladá žena na mňa zagánila. „Ticho! Niekoľko ich ešte má. Čivavy často trpia ochorením parodontu. Čo odo mňa chceš a prečo máš na sebe len uterák?“

„Lebo som sa práve osprchoval. A chcem sa vyspať. A čo tu, došľaka, vlastne robíš? Túto chatu som si prenajal ja.“

„Ty? No určite! Ja som si ju prenajala.“

Až teraz mi začala pulzovať bolesť pod okom. Ohmatal som si kosť. „Čím si ma udrela?“

Položila okuliare na posteľ, potom zažala a roztvorila päšť. Ruku mala červenú a opuchnutú asi ako ja polovicu tváre. „Au! Tuším ma fakt bolia hánky.“

Kurva, čo to má znamenať?! „Zrejme si v nesprávnej chate. Ako si sa sem vôbec dostala?“

Stisla si pravú ruku a zaškerila sa. „Mám predsa kód od dverí.“

Odrapotala ho. Bol to správny kód. Zapamätal som si ho, pretože bol rovnaký ako dátum narodenia mojej bývalej – trinásteho júla. „Kto ti ho dal?“ spýtal som sa.

„Amy, prenajímateľka tejto chaty cez Airbnb.“

Nemal som potuchy, od koho som si ju prenajal, no táto osoba nepôsobila nedôveryhodne. Žeby som vošiel do nesprávnej chatky ja? Prisahal by som, že na ceduli vedľa dverí bolo číslo päťdesiat. Žeby som to domotal? Je pravda, že kód som nenaťukal. Vyzeralo to tu však presne ako na fotkách...

„Je toto Dogwood Lane číslo päťdesiat?“

„Áno.“

Pokrčil som plecami. „V tom prípade som si túto chatu prenajal ja.“

„To nie je možné, lebo som si ju prenajala ja.“ Vytriasla si ruku. „Došľaka! Fakt ma to bolí.“

„Ukáž.“

„Si lekár?“

„Nie.“

„Tak prečo by som ti mala ukazovať ruku?“

„Lebo som kedysi boxoval. Hánkami som vrazil do toľkých ksichtov, že ich ani nespočítam.“

Zaváhala. No aspoň odložila toho bezzubého havkáča. Malý zver sa rozštekal, hneď ako sa labami dotkol matraca. Zoskočil z postele a s vrčaním trielil ku mne. Nič mi od neho nehrozilo, keďže s holými d'asnamy toho veľa nezmôže, preto som sa ani nepohol. Ukázalo sa však, že nie na všetko treba zuby.

Napríklad na stiahnutie uteráka.

Stačí ho chytiť a potiahnuť.

V okamihu som stál nahý v celej svojej kráse a vystavoval na obdiv svoju výbavu.

Blondínka si zakryla oči. „Preboha!“

Kurvafix! Dnes to fakt išlo z kopca – keďže som sa pred chvíľou osprchoval, môj vták hľadal teplý úkryt v guliach, a tak sa mi scvrkol. Rozhodne som sa neprezentoval v najlepšom svetle – niežeby som vôbec niečo ukazoval, no prvý dojem spraví človek len raz.

Žena nakukla pomedzi prsty. „Prepánajána, veď tam len tak nestoj! Urob niečo! Si nahý.“

Schmatol som z postele prikrývku a omotal si ju okolo pása. „Pred chvíľou som sa osprchoval...“

„A čo?“

„Nechcem, aby si si myslela...“

Obočie jej vyskočilo. „Vážne ťa teraz trápi, že tvoja pýcha nevyzerá najlepšie?“

No... *hej*. Bola to však zákerná otázka, a tak som sa odpovedi radšej vyhol. „Ukáž mi potvrdenie o prenájme.“

„Ty mi ukáž svoje!“

„Fajn,“ zavrčal som. „Mám ho v kufri vedľa.“

„Keď už tam budeš, mohol by si sa rovno aj obliecť!“

Premeral som si ju. Ani napriek tejto situácii mi neušlo, aká je rozkošná. Blond vlasy, zopnuté do strapatého drdola, veľké zelené oči a malý pršinoštek posypaný pehami. Keďže sme však neboli v bare a posledné, čo som momentálne potreboval, bola žena, porúčal som sa do obývačky.

Blondínka so zeleným opaskom vyšla zo spálne vo chvíli, keď som sa hrabal v kufri. Už mala na sebe župan pevne stiahnutý okolo pása. Škoda. To pyžamo bolo krajšie. Vzala zo stolíka notebook, ktorý som si všimol až teraz, a začala ťukať do klávesnice. Vytiahol som si šortky, tričko a fascikel s papiermi, ktoré mi asistentka vytlačila pred odchodom.

„Na,“ podal som ho blondíne. „Potvrdenie o ubytovaní je niekde tu. Idem sa obliecť.“

„Ďakujem.“

Keď som sa vrátil do obývačky, mračila sa. „Asi budeš mať monokel.“

„Super! Celkom sa hodí k tomuto príšernému dňu.“

„Mrzí ma to.“

„Nie je to tvoja vina. Urobila si to, čo bolo správne. Keď sa ti niekto bez pozvania nanominuje do postele, najprv sa bráň, až potom sa pýtaj. Oko sa mi zahojí.“

„Ďakujem, no aj tak je mi hrozne.“ Vzdychna si a ukázala na notebook. Pokrútila hlavou. „Obaja má-

me rovnaké potvrdenia. Zdá sa, že sme si prenajali túto chatu na ten istý dátum. Ako je to možné?“

„Ukáž.“

Otočila ku mne notebook. Porovnal som informácie na obrazovke s údajmi na svojich papieroch. Bolo to tak, naozaj sme si rezervovali chatu na Dogwood Lane číslo päťdesiat.

„Netuším, ako sa to stalo, no určite som zaplatil. Pamätám si to z výpisu kreditky spred pol roka.“

„Ja som si ju rezervovala minulý týždeň.“

Pokrčil som plecami. „V tom prípade je jasné, kto tu má väčšie právo.“

„Kto?“

„Ja. Rezervoval som si túto chatu prvý.“

„Je mi fuk, kto si ju rezervoval prvý,“ namietla. „Obaja sme za ňu zaplatili, takže máme na ňu rovnaké právo.“

Pohľadom som jej zavadil o červenú ruku. Hánky jej už viditeľne opúchali. „Ukáž.“

Opäť zaváhala.

Prevrátil som oči. „Hádam sme už zistili, že som sa sem nevlámam a nespáchal trestný čin. Poznal som kód, hoci si nechala otvorené dvere, čo by si tu sama uprostred lesa naozaj nemala robiť. Zrejme ide o nedorozumenie. Doriti, veď mi ukáž tú ruku!“

Prižmúrila oči. „Nemusíš nadávať.“

„Nadávať? *Doriti* nie je nadávka.“

„Je.“

„Nie je. Skôr kurva. A toto slovo používam vo všetkých možných variantoch.“

„To je fuk,“ pokrútila hlavou. „Tak sa mi, kurva, pozri na tú ruku.“

Zachechtal som sa.

Dve hánky mala posunutá doprava, no pre opuch ich takmer ani nebolo vidieť. „Môžeš hýbať prstami?“ spýtal som sa.

Pokúsila sa o to, no zvrátila tvár. „Ani nie. Inak mi bolesť vystreľuje do celej ruky.“

„Zvyčajne máš hánky rovno nad prstami, áno?“

„Áno! Jasné, že áno!“

„V tom prípade ich máš zlomené.“

Zavrela oči a vzdychla si. „Super!“

„Asi by si mala ísť na pohotovosť a na röntgen.“

„Je to s hánkami ako so zlomenými prstami a stačí ich len obviazať?“

„Zvyčajne nie. Keď kosť vybočí, a zdá sa, že to je presne tvoj prípad, treba ju napraviť a ruku zasadrovať.“

Z tváre jej zliezla farba. „Napraviť, čiže pohnúť kĺbmi?“

Prikývol som.

„To bude asi bolieť.“

Bude. Ako sviňa. No bola bledá ako stena, tak som si to radšej nechal pre seba. „Dá sa to prežiť.“

Z opačnej strany miestnosti doľahol hluk. Obzrel som sa. Tá zabijacká čivava sa odbavovala na plyšiacovi. „Ehm... Tvoj pes má tuším novú frajerku.“

Blondína si vzdychla. „To je Kate. Nie je to nič nové. Toto jej Leonardo robí už päť rokov. Je do nej až po uši.“

„To je pes? A má ligotavý obojok?“

„Tak má rád trblietky, no a čo! Máš s tým problém?“

„Povedal ti, že chce mať tú čačku na krku?“

Znova sa na mňa zamračila. Vyzerala zvláštno roztomilo.

„Takto sa tváriš, keď chceš niekomu nahnať strach? Ak áno, asi by si mala zhasnúť a radšej potme rozdávať údery.“ Pozrel som na psa. Úplne sa do toho vložil. „Obšťastňuje... korytnačku?“

„Presne tak.“

„Pripomeň mi, aby sa moje zviera nepriblížilo k tomu tvojmu.“

„Prečo?“

„Mám korytnačku.“ Pokrútil som hlavou. „Tvoj pes sa zamiloval do plyšovej korytnačky?“

Prikývla. „Preto som ju pomenovala Kate.“

„Nechápem.“

„Ako Leonardo a Kate, herci z *Titanicu*.“

„Jeden z nich vo filme tuším zomrel, nie?“

Pozrela si na ruku. „Môžem ísť na pohotovosť až zajtra? Koľko je vlastne hodín?“

„Nie som lekár, no ja by som to neodkladal. Asi už budú tri hodiny.“

„Skvelé. Netuším, kde je najbližšia nemocnica, a nemám ani auto. Z letiska som sem išla taxíkom.“

Rozhodne som nemal chuť terigať sa do nemocnice, no nemohol som ju nechať ísť samu uprostred noci. Ukázal som hlavou na dvere.

„Som tu autom. Odveziem ťa.“

„Netreba.“ Vzala zo stolíka telefón a začala doň ťukať. „Zavolám si taxík.“

„Aj tak som už hore. Nezaspím, ak ťa tam neodveziem.“

Zvraštila čelo. „Prečo?“

„Lebo nemôžem dovoliť žene, aby nasadla do auta k cudziemu chlapovi v zapadákove a nevedela, kam ide.“

„Pretože som žena? Keby som bola muž, bolo by to v poriadku?“

Ďalšia zákerná otázka. Vzdychol som si. „Proste ťa tam odveziem.“

Dlho pozerala na telefón, potom mi ho natrčila. „Dopekla! Vraj v okolí žiadne taxíky nie sú. Ako je to možné?“

„Sme v skurvenom Michigane a je hlboká noc.“ Znova som ukázal hlavou na dvere. „Tak poďme.“

„Veď ani neviem, ako sa voláš.“

„Dawson.“

„Krstným menom alebo priezviskom?“

„Krstným.“

„Zaujímavé.“

„Priam vzrušujúce. Môžeme už ísť?“

Nevšímala si ma. „Ja som Naomi.“

Prikývol som. „Super. A keďže sme už najlepší kamaráti, čo keby sme vyrazili? Momentálne som síce hore, ale neručím za to, že o chvíľu nezalomím. Mám za sebou dlhý deň.“

Naomi si hrýzla peru. „Fajn. No najprv si vezmem šperky.“

„Potrebuješ šperky aj na pohotovosti?“

„Nie, no musím si ich vziať. Zistila som, že tu nie je trezor, a priniesla som si mamin diamantový prívesok a náušnice. Zomrela a tie šperky pre mňa veľa znamenajú.“

Prešiel som pohľadom na jej šelmu, ktorá naďalej neúnavne dorážala do úbohej korytnačky. „Nepostrážil by ich ten bezzubý zabijak?“

Naomi sa zamračila. „Neposmievaj sa mu. Je úžasný.“

„Prečo si si, dopekla, vzala diamanty do chaty v lese?“

„Idem na svadbu.“

„Na akú svadbu?“

„Svojej kamarátky Lily. Prečo?“

Kurva! Naomi... volá sa Naomi. „Ako sa voláš pri-
zviskom?“

„Heartová.“

Zavrel som oči. Tento deň bol vážne terno.

„Chodila si na právo s Lily a Benom, však?“

„Áno. Odkiaľ to vieš?“

„Idem na tú istú svadbu. Ben je môj kamarát z det-
stva, dokonca sme spolu chvíľu študovali na vysokej.
Lily ťa nedávno spomínala. Vraj ste spolu chodili na
Michiganskú univerzitu a nedávno si sa presťahovala
do New Yorku. Myslím, že povedala, cítujem, zoznámi-
la by som vás, no vy dvaja by ste si liezli na nervy.“

Druhá kapitola

NAOMI

„Nemám zavolať do krízového centra?“ spýtala sa ma zdravotná sestra a vľúdne sa na mňa usmiala. „Alebo možno na políciu?“

„Na políciu? A to už prečo?“

Veľavravne mi prešla pohľadom na ruku v sadre. „Nemáte sa za čo hanbiť. Moju sestru partner roky týral a ona to pred nami tajila. Stáva sa to silným ľuďom. Nie je to vaša vizitka.“

Zdvihla som ruku. „Myslíte si, že som si zlomila ruku, keď som sa bránila proti svojmu násilnému partnerovi?“

„V čakárni sa prechádza váš priateľ. Nevyzerá, že by sa tu cítil príjemne.“

„O tom nepochybujem, keďže sa poznáme len niekoľko hodín. Očividne je nám súdené byť nepriateľmi. Dawson nie je môj priateľ ani ma nenapadol. Skôr ja jeho. A takto som si dochrámala ruku.“

Zdravotná sestra našpúlila pery. Zrejme som ju nepresvedčila.

„Vážne,“ trvala som na svojom. „Došlo k nedorozumeniu. Cez Airbnb sme si prenajali tú istú chatu. Prebudila som sa uprostred noci s polonahým chlapom

v posteli a mojou prvou reakciou bolo vraziť mu päšťou do tváre.“

„Ó, bože!“

Prikývla som. „Veru. A potom som sa dozvedela, že sa obaja chystáme na tú istú svadbu, takže sa mu ani nemôžem ospravedlniť a tváriť sa, že sa to nikdy nestalo.“

Sestrička sa usmiala. „No, bude mať slušný monokel. Očividne máte silu.“

Až teraz mi došlo, že novomanželom pokazíme svadobné fotografie – ja tou hlúpou sadrou a Dawson monoklom. Pokrútila som hlavou. „Kamoška ma zabije. Naplánovala rozprávkovú svadbu uprostred lesa a s Dawsonom z tej disneyovky urobíme strašidelný príbeh.“

Zasmiala sa. „Mohlo to byť aj horšie.“

„Ako?“

„Mohli ste udrieť škaredého muža. Som úprimne rada, že som sa v ňom mýlila, pretože je to fakt fešák.“

Mala pravdu. Dawson bol až neuveriteľne pekný. Keď som rozsvietila, normálne ma to vyviedlo z miery. Dočerta, kto si uprostred hádky všimne, že oponent je sexi? Fakt by som sa mala s niekým vyspať. Už dlho som s nikým nebola. Ale... ešteže som ho netrafila do tej výraznej čeľuste. Aspoň mu zostalo ešte jedno modré oko, do ktorého som sa mu mohla pozerieť.

Zahryzla som si do spodnej pery. „A videla som ho celého. Mal na sebe iba uterák a môj pes mu ho strhol. Mala by som dať Leonardovi odmenu.“

Sestričke zažiarili oči. „A...?“

„Má všetkých päť pé.“

Chichotali sme sa ako dlhoročné priateľky. Nebolo to odo mňa pekné, keďže spomínaný muž odviezol ne-

známu ženu, ktorá ho udrela, na pohotovosť uprostred noci, no potrebovala som sa rozveseliť.

Sestrička mi s úsmevom podala papiere zopnuté sponkou. „Toto sú pokyny k sadre. Najdôležitejšie je zabaliť ju pred sprchovaním do igelitového vrečka, aby sa nenamočila. Najjednoduchšie je upevniť ho gumičkou. Pod sadru si nič nestrkajte, ani keď vás to bude svrbieť, mohli by ste sa poraniť. No aj tak si tam niečo strčíte, pretože ju budete mať na ruke počas najteplejších mesiacov v roku a určite sa spotíte. Skúste to teda pilníkom na nechty, hlavne nie ostrým predmetom.“

„Ďakujem za radu.“

„Po návrate do New Yorku zájdite za svojím lekárom. Sadru vám zložia asi o štyri až šesť týždňov.“

Zamračila som sa. „No to je super. A to si práve hľadám novú prácu. A ako na potvoru som praváčka.“

Prikývla. „Ľudia udierajú zväčša dominantnou rukou. Pri autonehode som si zlomila zápästie. Najhoršie to bolo, keď som si chcela zapnúť podprsenku. Človek si ani neuvedomuje, ako veľmi ohýba ruku, aby spojil tie háčiky.“ Odložila podnos s vecami na ošetrovanie a odstúpila. „A je to.“

Vstala som. „Ďakujem. Je tu niekde dámska toaleta? Čaká ma ešte dlhá cesta.“ Ak vôbec v tej chate zostanem. Stále som netušila, ako to s Dawsonom nakoniec vyriešime.

Na záchode som sa pozrela do zrkadla a zdúpnela. Pred odletom som si prvýkrát dala nalepiť umelé mihalnice v nádeji, že budem na svadbe vyzerat pekne. Lepidlo však zjavne nedržalo, minimálne na pravom oku. Vyzerala som, akoby som mala jedno oko dvojnásobne väčšie než druhé. A keby len to! Pred spaním

som si na tvár naniesla masku. Bola žltá, a keď zaschla, zosivela. Očividne som si ju nezotrela celú. Na tvári mi ostali dva sivé fľaky, z toho jeden na nose, takže ľavú nosovú dierku som mala hrčovitú. A to nehovorím o fľakoch. Vždy keď som nervózna alebo rozrušená, moja svetlá pleť ma zradí a vyhádzu sa mi na nej červené fľaky.

„Ježiši!“ Pustila som vodu a začala si zmývať zvyšky bahennej masky. „Nemusela som toho chlapa ani udrieť. Stačilo by rozsvietiť a vystrašiť ho tvárou.“

O chvíľu som vyšla na chodbu bez umelých mihalníc a bez sivých šmúh na tvári. S fľakatou pokožkou sa však nedalo urobiť nič. Dawson sa postavil, keď ma uvidel.

„Došľaka!“ Pozrel mi na ruku. „Došla im biela sadra?“

„Nie, ale ružová je pekná. Mám rada farby.“

„Keď myslíš. Takže to máš zlomené?“

Prikývla som. „A oklamal si ma. To naprávanie bolelo ako sviňa.“

Dawson sa usmial. „Aj bez toho si mala dosť. Načo by som ťa strašil bolesťou, od ktorej by si sa najradšej škriabala po stene?“

„A prečo si mi nepovedal, čo mám na tvári?“

Medzi obočím mu nabehli dve vrásky. „Čo si na nej mala?“

„Počas spánku sa mi z jedného oka odlepili umele mihalnice a na tvári mi ostali zvyšky bahennej masky.“

Dawson mi blúdil pohľadom po tvári. „Hm. Takže nemáš krivý nos?“

„Nie! To tá maska. Znetvorila mi tvár.“

Pokrčil plecami. „Podľa mňa si aj tak roztomilá.“

Nečakane ma poštekľilo v bruchu, no nevšimala som si to. „Čo urobíme s tou chatou?“

Dawson mi položil ruku na kríž a nabádal ma, aby sme odtiaľ vypadli. „Môžeme to prebrať cestou? Ten chlap vľavo si ide vykašľať pľúca. Asi má tuberkulózu.“

Pozrela som na spomínaného muža. „Tuberkulózu? Nepreháňaš trochu? Pravdepodobne je to len nejaká vírusa alebo chrípka.“

„Potí sa a je kosť a koža. Vyhládal som si na nete symptómy. Horúčka a strata chuti do jedla sú bežnými príznakmi tuberkulózy.“

Zastala som. „Panebože! Celkom som na to zabudla. Lily vravela, že jeden z Benových priateľov je obhajca.“

„Čo o mne povedala?“

Od smiechu som zaklonila hlavu. „Vraj si inteligentný, mega súťaživý a pekný, no máš fóbiu z baktérií. Preto si sa sprchoval o druhej ráno?“

„Zastavoval som na odpočívadlách. Vieš, koľko sračiek je na tých nechutných toaletách?“

Nevedela som prečo, no nemohla som sa prestať smiať – ani cestou von z pohotovosti, ani cestou k Dawsonovmu autu.

Zamračil sa a otvoril mi dvere. „Až také smiešne to zasa nie je.“

„Asi som len nevyspatá,“ odvetila som pomedzi smiech. „Keď som ustatá, som zvlášť emocionálne nestabilná. Môžeš byť rád, že neplačem, ani slzy by som asi nedokázala zastaviť.“

Ukázal na auto. „Nasadni, inak ťa tu nechám a môžeš plakať, koľko len chceš.“

Smiala som sa, aj keď som si zapínala bezpečnostný pás, čo mi trvalo dosť dlho, keďže inokedy by som to robila pravou rukou.

„Tak čo s tou chatou?“ vrátila som sa k téme, keď Dawson nasadol tiež.

„Napísal som e-mail prenajímateľke, no ešte neodpovedala. Tu je len pol siedmej a ona žije na západnom pobreží. Medzitým som však napísal Benovi. Lily bude až do svadby u sestry. Dovtedy vraj môžem prespať uňho na gauči. Takže treba vyriešiť dve noci.“

„Mrzí ma, že budeš spať na gauči, keď sme za tú chatu zaplatili obaja.“

„Môžem spať v posteli s tebou...“

„S Benom ti bude fajn.“

Dawson sa zasmial a zaradil rýchlosť. „Myslel som si.“

O štyridsať minút sme zastavili pred chatou. Až teraz sme ju obaja videli za svetla. „Cez deň je to tu celkom pekné.“

„Bolo by to krajšie, keby sa nachádzala na Barbadose a mala bazén s barom a izbovú službu.“ Vypol motor, no kľúče nechal v zapaľovaní. „Idem si len po kufor.“

„Aha. Jasné.“

Vošla som prvá, no Dawson sa hneď postavil predomňa. „Vráť sa,“ prikázal mi desivo tichým hlasom.

Nazrela som popri jeho širokých pleciah a uvidela, prečo Dawson zaujal taký ochranný postoj. Všade bolo rozhádzané oblečenie. Tak sme ho určite nenechali. Pozrela som sa na Dawsonov kufor. Bol prázdny. Leonardo spal na gauči, na džínsoch, ktoré si tam zrejme dotiahol.